

Dobrodruh zo Zlatokoncov

diel siedmy

Ignácovi okolo hlavy čosi presvišťalo.

Uvedomil si, že je niekde v lese.

Sotva sa stihol spamätať a vzduch preťal druhý šíp.

Až teraz si všimol dvoch mŕtvych goblinov medzi stromami.

„Ignác!“ volal na neho známy hlas.

Mladý dobrodruh sa otočil. V lesnom poraste uvidel ryšavú lovkyňu odmienu. V ruke držala luk s napnutou tetivou pripravená vypáliť ďalší smrtonosný šíp.

„Pod!“ volala ho. „Nestoj tam!“

Čo iné mu ostávalo? Preskočil starý spadnutý kmeň, predral sa cez kriaky a pribehol k nej.

„Čo to máš v ruke?“ spýtala sa ho.

„V ruke?“ čudoval sa Ignác. Ešte stále zvieral vytrhnutú stranu z knihy. „To je nič,“ odvetil a rýchlo ju odložil do kapsy.

Lovkyňa vypálila ďalšiu dobre mierenú strelu a trafila goblina, ktorý sa zakrádal lesom. Jej muška bola presná. „Videla som ako si sa tu z ničoho nič zjavil,“ hovorila, no očami sledovala okolie. „Máš mi čo vysvetľovať, ale neskôr. Keď som ťa hľadala vypudila som goblinov z mesta. Teraz po mne idú.“

„Eh, no...“ zamrmlal Ignác do pléna.

„Musíme utiecť, lebo nás obkľúčia.“

Len čo dopovedala z lesov sa ozval škrekot zelených goblinov. Prichádzali zo všetkých smerov.

Mirabel sa otočila a rozbehla sa preč rýchlo a ohybne ako šelma.

Ignác trielil za ňou a mal čo robiť, aby udržal tempo.

Hlasy rozzúrených goblinov ich prenasledovali.

Zastavili sa až pri malom horskom potoku, Jeho hladina sa ligotala pod slnečnými lúčmi prenikajúcimi cez koruny stromov.

Mirabel dýchala zhlboka a popri tom sa rozhliadala po lese. Zmysly jej napovedali, že sú v bezpečí, teda aspoň v tejto chvíli.

„Úf,“ dychčal Ignác. Plúca ho pálili a srdce mu bilo tak rýchlo, až si myslel, že mu jednoducho vyskočí z hrude von. Nohy mal stuhnuté a jeho lýtka čochvíľa vypovedia službu.

„Tfuj,“ odpľul si na zem. „Ja... ja...“ niekoľkokrát sa nadýchol. „Nevládzem.“

„Napi sa,“ odsekla Mirabel. Čupla si k potoku, nabrala do dlaní vodu a opláchla si tvár. Potom sa napila studenej vody.

Ignác padol na kolená a celú hlavu ponoril pod vodu. „Ách,“ vydýchol spokojne. Kvapky mu stekali po halenu a príjemne chladili jeho rozhorúčené telo.

„Musíme pokračovať,“ navrhla lovkyňa.

„Ešte chvíľu.“

Ona k nemu natiahla ruku. „Vstávaj.“

„No dobre,“ zamrmlal mladý dobrodruh a vstal s jej pomocou.

„Pôjdeme rýchlym krokom,“ rozhodla Mirabel a bez čakania na reakciu preskočila potok, aby pokračovala neúnavne ďalej.

Ignác sa pokúsil potok tiež preskočiť, avšak jedna nohu mu padla rovno do vody. Teraz mal v bagandži hotovú potopu.

„Už mi povieš ako si sa tam len tak objavil?“ spýtala sa ho za chôdze Mirabel. „Takmer som ťa zasiahla šípom. Zjavil si sa ako prízrak, alebo čo.“

„No, kde začať,“ spustil mladý dobrodruh a ostal ticho. Znervózňovala ho mokrá topánka. „Aj tak mi nebudeš veriť.“

„Hovor,“ vyzvala ho Mirabel.

Ignác prekročil odlomený hrubý konár a odpovedal: „Spadol som do tej diery, ušiel som goblinom a stretol som lietajúcu lebku.“ Po tejto vete sa pozrel na lovkyňu. Chcel vidieť ako sa bude tváriť.

Ona pozerala uprene pred seba a kráčala lesom ďalej. „Pokračuj.“

„No stretol som lietajúcu lebku, ktorá sa volá Mariot. Bol som v nejakej pracovni s čarovnými knihami. Tá lebka, teda Mariot, mi povedal, že goblinov organizuje nejaký jeho majster čiernokňažník.“

Teraz mu Mirabel venovala letmý a mierne pobavený pohľad.

„Ha!“ vyhrkol Ignác. „Vedel som, že mi nebudeš veriť.“

„Stále si mi nepovedal ako si sa dostal von z jaskyne.“

„Počúvaj ale toto,“ rozprával Ignác ďalej za chôdze lesom. „Aby sme zastavili toho čiernokňažníka potrebujeme lovca odmien. Tak to povedal Mariot. A ako som sa dostal von? Nejakoma... No, nejakoma tam premiestnila tá lietajúca lebka.“

„Hm,“ zamyslela sa lovkyňa Mirabel.

Jej reakcia sa Ignácovi nepáčila. „Čo? Hm, čo?“

„Porozprávame sa v pevnosti, dobre?“

„Ideme naspäť?“

„Áno, už by tam mal byť jeden lovec, ktorý nám pomôže. Musíme varovať kráľovský dvor, či si zabudol?“

„Nezabudol.“

„Dnešnú noc strávime na nohách, len aby ti to bolo jasné.“

„Ach,“ povzdychol si Ignác. Už teraz ho zmáhala únava a celé telo mu stuhlo, akoby ho vystrúhali z dreva. Mokrú nohu v bagandži tiež ničomu nepomáhala.

Pokračovali neoblomne ďalej a takmer bez prestávky. Ich tempo by bežný človek neudržal. Ignác ešte nebol lovcom odmietať a napriek tomu, že mu dal rytier Jurian tvrdý výcvik, za Mirabel nestíhal. Držal sa na nohách len silou vôle. Nerozprával, nepremýšľal, len sa za chôdze pozeral pod seba.

Na hory padla noc. V tme nebolo vidieť takmer nič. Vzduch sa ochladil.

Kráčali a kráčali ako zmyslov zbavení. Neprehodili spolu ani jedno slovo.

Ignác sa čochvíľa zblázni. Les nemal konca. Kvôli nepriehľadnej tme nemal ani tušenia kde zhruba môžu byť.

Po zdanlivo nekonečnom nočnom pochode sa začínalo brieždiť.

Vyšli z hustého lesa. Nad skalnatými horami vychádzalo slnko a prvé ranné lúče žiarili na malú kamennú pevnosť v diaľke.

„Pevnosť Hrebeňovka,“ povedala Mirabel. „Už sme skoro tam. Pod’, pridaj do kroku.“

„Mhm,“ odsekol neprítomne Ignác.

Pevnosť Hrebeňovka tvorili mocné hrubé múry, nad ktorými sa týčila len jedna vysoká pozorovacia veža.

Mirabel priložila dlaň na masívne vstupné dvere. Chvíľu čakala.

Cvakol zámok, akoby niekto otočil neviditeľný kľúč.

Brána sa otvorila sama od seba.

Vstúpili na nádvorie so studňou, jedným domom a malou stajňou. Celkom iste tu bolo čistejšie ako pár dní dozadu, keď pevnosť opúšťali. Niektorí tu pozametal a upratal cvičné figuríny.

Dvere na kamennom dome sa otvorili. Vyšiel z neho mladý štíhly, priam šľachovitý muž v hnedej halene. Mal ostro rezanú sánku a vystúpené líce kosti. Jeho krátke čierne vlasy prerastali šedinami, čo sa na chlapa v jeho veku vôbec nehodilo. Určite nebol oveľa starší ako Mirabel.

„Konečne ste tu,“ privítal ich.

Mirabel prešla priamo k nemu a podala mu ruku. „Rada ťa vidím, Jander.“

„Podobne,“ odvetil a pohľad mu spočinul na mladíkovi, ktorý prišiel spolu s lovkyňou.

„Toto je Ignác?“

„To je on.“

„Dobre si si vybrala.“

„Ehm,“ odkašľal si Ignác. „Dobre vybrala na čo?“

Mirabel mu odpovedala: „Dozvieš sa keď bude vhodný čas.“

„On to nevie?“ opýtal sa Jander.

„Niečo som mu naznačila. Poďme dnu. Preberieme to pri raňajkách. Dúfam, že si nám niečo nachystal.“

„Samozrejme. Vidím, že tuto Ignác sotva stojí na nohách.“

„Musíme toho veľa prebrať,“ hovorila Mirabel. „Prišli sme na... zvláštne veci.“

„Tak poďte dnu,“ vyzval ich Jander. „Nech sa páči.“

V krbe horel oheň. Na stole ostali už len prázdne tanieri.

Ignác sedel rozvalený na stoličke s nohami natiahnutými pod stolom. Stále ich mal tvrdé ako skaly. Celonočný pochod ho vyčerpal. Ešte väčšmi ho bralo na spanie po tak výdatných raňajkách.

Mirabel sedela oproti nemu. „Ďakujeme za jedlo.“

„Nie je za čo,“ odpovedal Jander. Práve zbieral prázdne tanieri, aby ich odniesol k malému kuchynskému pultu hneď vedľa starého grilu. „Tak a teraz mi povedzte na čo ste prišli.“

„Objavili sme mesto goblinov,“ spustila Mirabel. Začala sa hrabať v kapse a vyložila z nej na stôl ručne kreslenú mapu. „Všetko mám zakreslené. Viac k tomu ti povie Ignác. On odhalil celkom zaujímavý fakt.“

„Som samé ucho,“ povedal Jander a prisadol si k nim.

„No,“ ozval sa Ignác. Prisunul k sebe mapu a otočil ju, aby lepšie videl. „V skratke, goblini sú dobre organizovaní. Tu, tu a tu majú tábory no a tuto,“ zapichol do mapy prst, „majú mesto. Obrovské mesto. Držia sa overenej vojenskej taktiky. Ak chceme Zlatokonce ubrániť niekto musí zburcovať kráľovské vojsko a urobiť manévry. Naši sa musia presunúť sem a sem. Chápete, nie?“

„Dobre,“ spustil čiernovlasý Jander zahľadený do mapy. „Prečo musia ísť práve sem? Nie je to ďaleko?“

Ignác vysvetľoval ďalej a hovorila z neho duša stratéga: „Akože prečo? No aby ich nevideli goblinie hliadky predsa. Toto je jediný proti manéver, ktorý dáva v tejto situácii zmysel. Zlatokonce

sa bránia tu,“ pri vysvetľovaní ukazoval do mapy. „Jedna časť vojska príde sem ako posila, čo rozdelí goblinov. No a títo čo sú mimo mapy prídu sem a preseknú zásobovacie cesty. Urobia rozruch. Potom zatlačíme a zovrieme ich do klieští.“

Jander sa zamyslene pohladil po brade. „Keď je to jediný manéver nebude s ním protivník počítať?“

„Nie, lebo som ho vymyslel sám podľa určitých zásad. Keď hráš šach dokážeš počítať s každým ťahom?“

Čiernovlasý Jander hodil krátky pohľad na Mirabel.

„Hovorila som ti,“ poznamenala lovkyňa.

„Dobrá práca,“ pochválil ho Jander.

„Počkať,“ ohradil sa Ignác a pozrel sa na čiernovlasého muža. „Ďakujem za pochvalu a raňajky a tak, ale ty si kto akože?“

„Ach,“ usmial sa pobavene Jander. „Mirabel ti o mne nepovedala? Som lovec odmien ako ona. Zavolala ma, aby som vám pomohol.“

„Jáj, tak preto máš tie šediny?“ spýtal sa ho priamo Ignác.

„Viem, nevyzerá to najlepšie. Trvalo mi dlho, kým som našiel svojho adepta.“

„A kde je teraz?“

„Mŕtvy,“ odpovedal bez zaváhania Jander. „Bol možno v tvojom veku, keď ho zabili lúpežníci.“

„No,“ odvetil Ignác a pozrel sa do stola. Pripadal si teraz ako hlupák. „To je mi ľúto.“

Jander mávol rukou. „Ale to nič. Taký je osud mnohých lovcov.“

„Nevystraš ho,“ pridala sa Mirabel. „Povedz mu, Ignác, o tej lebke.“

„Lebke?“ čudoval sa Jander.

„Ja som,“ hovoril Ignác, „objavil lietajúcu lebku v jaskyni pod zemou. Volá sa Mariot a povedal mi, že treba lovca odmien, aby sme zastavili čiernokňažníka a jeho goblinov. Povedal, že je majster portálov, či čo. No a potom ma nejako premiestnil von z jaskyne k Mirabel. Skoro ma trafila šípom.“

„Je to tak,“ prikývla Mirabel. „Zjavil sa predomnou len tak. Nikdy som nič také nevidela.“

„Hm“ premýšľal Jander. „Môže to byť ten... Mariot?“

„Tiež ma to napadlo.“

Ignác im skočil do reči: „Aký ten Mariot?“

„Tak sa volal,“ vysvetľovala Mirabel, „prvý lovec odmien. Zakladateľ cechu. Aspoň tak hovoria staré príbehy. Zmizol bez stopy za záhadných okolností spolu so svojim žiakom. Údajne bol majstrom mágie premiestnenia. Nikto samozrejme nikdy neveril, že to je pravda. Obyčajný mýtus, ktorý koluje medzi lovcami odmien.“

„Mám ešte toto,“ povedal dychtivo Ignác a pleskol na stôl kus papiera. Bola to vytrhnutá strana z knihy. „Toto mi dal Mariot, že to mám mať pri sebe. Povedal, aby som sa s tým vrátil za štyri dni.“

Mirabel zobrala papier.

„Au!“ zakričala od bolesti a prekvapenia. Hneď stranu pustila. Prešiel ňou výboj energie tak mocný, až vyskočila na nohy, div že nezhodila stoličku. „Čo to?“

„Aj mne sa to stalo,“ povedal Ignác. „Je z knihy o portáloch.“

Jander sa pridal: „Čo sa tam píše?“

„Ani neviem,“ priznal dobrodruh. „Ukáž.“ Zobral vytrhnutú stranu, vyrovnal ju a začal čítať. „Toto je nič... aj toto je hlúposť. Tomuto nerozumiem. Počkať... Hm, čo je toto?“ Potichu vstrebával niekoľko posledných viet strany. „Píše sa tu, že sa môže premiestniť len ten, kto stranu vytrhol. Musí ho premiestniť niekto, kto ovláda portály a zruší ochranu knihy. Aha tu je to. Nie je to náhoda, že práve toto sa na nej píše?“

„Úf,“ povzdychla si Mirabel. Cítila sa, akoby do nej uderil blesk.

„Mne to nedá,“ povedal Jander a natiahol ruku ponad stôl. Ukazovákom sa dotkol vytrhnutej strany.

Vyskočil zo stoličky ako naplašená mačka. „Jau!“ zastonal.

„A ja nič,“ hovoril pyšne Ignác a naschvál chytil celú stranu a zamával ňou. „Mňa to nekope. To asi Mariot tak zariadil.“

Mirabel ukázala na Jandera. „Ty a ja. Von. Hneď teraz.“

„Už je čas?“ spýtal sa jej čiernovlasý lovec.

„Čas na čo?“ spýtal sa ich Ignác.

„Na stole je mapa,“ povedala Mirabel. „Zakresli do nej plán útoku goblinov tak ako si mi o tom hovoril. Nakresli tam aj manévry, ktoré musí kráľovská armáda urobiť.“

„A vy čo?“

„Vrátíme sa,“ odfrkla Mirabel. „Pod Jander, ideme.“

Obaja vyšli von z kamenného domu na nádvorie pevnosti.

Ignác len mykol plecami. Asi im preskočilo, alebo čo. Zobral teda mapu a začal ju svedomite študovať. V mysli si premietal všetky možné scenáre stále dookola. Uvažoval nad každou zásobovacou trasou a nad všetkými možnosťami útoku. Jeho plán mu prišiel ako jediný správny, napriek tomu mu akýsi hlodavec nespokojnosti vrtal v hlave.

Zahnal pochybnosti a začal do mapy značiť pohyby armád, útoky a manévry. Presne ako si to pamätal z knihy o veciach vojenských. Aspoň na niečo mu bolo dobré čítanie tých nudných kníh o taktike.

Na opačnú stranu dokonca napísal niekoľko viet a vysvetliviek, aby ten, kto to bude čítať

pochopil každý detail. Pridal tam aj počty vojakov a výbavu, ktorú budú potrebovať.

Ignác čakal v dome celú večnosť až od nudy zaspal rovno na stole ako nejaký ožran v krčme. Hlavu si zložil na ruky. Vedľa seba mal mapu. Dlhý pochod ho tak unavil, že táto neprirodzená poloha mu vôbec neprekážala v spánku.

Otvorili sa dvere. Dnu prúdil studený vzduch z vonku.

Mladý dobrodruh sa strhol. Na líci mu ostal otláčok od rukáva. Oheň v pahrebe vyhasínal. Ako dlho vlastne spal?

Dnu vošiel Jander. „Mapa hotová?“ spýtal sa.

Ignác si zívot. „Jáj, no... Je hotová.“

„Výborne.“

„Kde je Mirabel?“ pýtal sa Ignác.

„Čochvíľa príde,“ odpovedal stroho Jander.

Mladý dobrodruh síce nepobral veľa životných skúseností, no aj tak si všimol čudesné chovanie čiernovlasého lovca. „A čo sa bude diať?“ spýtal sa ho podozrievavo. „Kde ste boli s Mirabel? Ha?“

„Zistíš, neboj sa,“ odvetil Jander, prešiel ku krbu a konárom rozhrabal uhlíky. Iskry vyleteli z pahreby. Potom tam prihodil jedno poleno. „Mali sme menšiu poradu,“ hovoril ako sa pozeral na plamene, ktoré začínali pohlcovať drevo. „Ja zoberiem tú mapu čo si nakreslil a varujem kráľovské vojsko.“

„Čo?“ prekvapil sa Ignác. „Veď Mirabel povedala, že to urobím ja.“

„Nie,“ oponoval Jander. „Ty ostaneš zatiaľ tu.“

„Ale prečo?“

Jander zobral z police akúsi striebornú čašu a striebornú dýku. Vyložil ich na stôl, za ktorým sedel Ignác. „Maj strpenie. Všetko pochopíš.“

„Čo to je?“

„Toto? Nič.“

Ignác sa nenechal obalamutiť. Vedel, že sa niečo chystá. Radšej šikovne otočil smerovanie rozhovoru. „Počuj,“ spustil. „Ty si expert na čo? Mirabel strieľa z luku a ty čo?“

„Ja viem liezť, skákať, rýchlo utekať a...“ bleskurýchle odniekiaľ vytiahol nôž a vrhol ho. Zapichol sa hrotom do starej skrine. Jedno žmurknutie stačilo na to, aby celý manéver niekto zmeškal. „Volali ma vrhač čepelí.“

Ignác civel na zapichnutý nôž. „To bolo teda rýchle,“ zhodnotil uznanlivo. „To by si ma

mohol naučiť.“

„To chce veľa času,“ odvetil Jander. Zobral svoj nôž a skryl ho pod halenu. Vo dverách skrine po ňom ostala ryha.

Mladý dobrodruh chcel nasýtiť svoju zvedavosť. „Čo si robil predtým ako si sa stal lovcom?

„Bol som zlodej,“ odpovedal mu bez okolkov Jander. „Nie som na svoju minulosť pyšný. Neviem ako by som dopadol, keby som sa nestal lovcom odmien.“

„Zaujímavé.“

„Mirabel hovorila, že teba cvičil rytier?“

„Volá sa Jurian,“ vyhrkol dychtivo Ignác. Spomínal na svojho mentora a cvičiteľa. „Učil ma šerm, jazdu na koni a tiež taktiku boja. Veľa sme behali a tak. Trénoval som v tábore s vojakmi. Bojoval som aj proti goblinom.“

„A priateľku máš?“

„Mám,“ odpovedal hrdo Ignác. „Volá sa Sabina a tiež je zo Zlatokoncov ako aj ja.“

„Čo hovorí na tvoj dobrodružný život?“

„No, ona... čo ja viem?“ Vlastne sa s ňou ani nestihol rozlúčiť. Myslel si, že odprevadí karavánu a hotovo. Zdržal sa dlhšie než čakal. „Asi sa jej to nepáči. Prečo sa ma to pýtaš?“

„Aby som ťa lepšie spoznal.“

„Aha,“ odvrkol Ignác.

Do domu vstúpila Mirabel. Hneď za sebou zabuchla dvere. Vlasý mala vlhké. „Vonku začína padať mrznúci dážď.“

„Kde si bola?“ pýtal sa Ignác.

Mirabel mu neodpovedala, vlastne sa nezdalo, že by jeho otázku zachytila. Takúto ju teda ešte nevidel. Postavila sa nad stôl. Pozrela sa na striebornú čašu, ktorú tam vyložil pred chvíľou Jander.

„Teraz čo?“ spýtala sa a hodila pohľadom na čiernovlasého lovca. „Ty si toto už robil.“

„Už len krv:“ odpovedal jej.

„Dobre,“ prikývla. Potom nastavila nad čašu svoju ruku a priložila na kožu ostrie striebornej dýky, sťa by si chcela podrezať vlastné žily.

„Hej, hej, hej,“ ozval sa Ignác. „Čo sa to tu deje? Aká krv?“

Mirabel mu venovala uprený pohľad. „Chceš sa stať lovcom odmien?“

„Eh...“ mladík sa pozrel na čašu, potom na Jandera a nakoniec na ryšavú lovkyňu odmien. „Chcem,“ odpovedal napokon. „Chcem sa stať lovcom.“

„Toto je ten rituál, o ktorom som ti hovorila.“

„Čo sa bude diať?“ opýtal sa Ignác.

Jander sa postavil za neho a položil mu ruku na plece. „Len pokoj. Rob, čo ti povie.“

Ignáca zaplavil pocit nervozity. Nasucho preglgol a v napätí čakal čo sa bude diať.
Mirabel si podrezala zápästie. Ani pri tom necekla. Jej bordová krv stekala do čaše.
Krv z nej tiekla ako z prasaťa.
Za chvíľu sa čaša naplní až po okraj.

Lovkyňa odmieta sa znova pozreť na Ignáca. „Musíš to vypiť.“ V jej pohľade nebolo bádať ani známku zaváhania, či dokonca bolesti. Strácala krv a zdalo sa, že ju to vôbec netrápi. Čakala na odpoveď.

„Vykrvácaš!“ zakričal mladý dobrodruh a chcel vstať, no Jander mu pritlačil na plecía a donútil ho ostať sedieť.

„Len pokoj, Ignác. Rob čo ti hovorí.“

„Musíš to vypiť,“ zopakovala Mirabel. Začínala byť bledá. Spolu s krvou z nej unikala aj život. „Len tak zastavíš krvácanie. Ak skutočne chceš byť lovcom musíš vypiť moju krv. Tým bude rituál ukončený.“

Ignác mlčal celkom zhrozený z toho čo sa deje. Robilo sa mu zle od žalúdka. Mali by to krvácanie zastaviť čím skôr. Počas výcviku sa naučil aj základné ošetrovanie rán. Čo sa tu všetci už celkom zbláznili?

Mirabel sa podlamovali kolená. „Posledná šanca. Chceš byť lovcom, alebo nie?“

Čo mu teda ostávalo? Schmatol čašu, chvíľu zaváhal a potom tú krv dychtivo vypil. Mala prekvapivo slanú a kovovú chuť. Krkom mu išla len ťažko.

Keď bol hotový čašu položil na stôl. Naplo ho na vracanie. Nemohol uveriť čo práve urobil. Vypil plný pohár ľudskej krvi, ktorej kvapky mu stekali po brade.

Jeho zmysly otupeli, akoby do seba hodil celú fľašu pálenky naraz. Všetko sa začalo točiť. Jeho zrak sa rozmazal. Chlpy na tele sa mu zježili.

Nedokázal sa hýbať, rozprávať ani myslieť. Chcel čosi povedať, no nevedel zo seba vydať ani hlásku.

Vnikla do neho akási energia. Prenikala mu až do morku kostí.

Šialenstvo pohltilo jeho myseľ. Jeho vlastné telo snažilo do seba absorbovať mohutný tok obrovskej sily, ktorá do neho prúdila z neznámeho cudzieho miesta ležiaceho mimo ľudské chápanie.

Potom sa povaha tej energie zmenila.

Jeho dušu objal pocit tepla a pokoja. Preniesol ho mimo hmotný svet ďaleko od reality. Bol si istý, že čosi také už niekedy niekde cítil.

Všetko potemnelo a nastala tma.